

РЕШЕНИЕ

№ 6058

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА П. Ц.**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110215296 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба срещу **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-2300408 от 14.09.2023г.**, постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл. 414, ал.3 вр. чл.416, ал.8 вр. чл.414, ал.4 ит КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **15 000.00 (петнадесет хиляди) лева на дружеството „А.Б. М“ ЕООД, ЕИК: .....** за административно нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ вр. §1, т.1 от ДР на КТ вр. § 1, т.2 от ДР на Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Санкционираното лице обжалва НП, с инвокирани доводи за неговата незаконосъобразност. Твърди се липсата на извършено нарушение и се релевират твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяната на НП.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, се представлява от надлежен процесуален представител, релевиращ допълнителни съображения в подкрепа на въззивната жалба. **Претендират се разноси.**

Въззиваемата страна **чрез законният си представител**, редовно призована, се представлява от надлежен процесуален представител, който

инвокира доводи за неоснователност и недоказаност на депозираната въззивна жалба. **Претендират се разноси.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I. Въззивната жалба е депозирана на **23.10.2023г.** в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, връчено на **09.10.2023г** – виж обратна разписка на „Български пощи“ ЕАД към НП, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (*“ipso facto”* – извод от самият факт):

Дружеството „А. Б. М“ ЕООД, ЕИК: ..... има за предмет извършване на строителна дейност. На 03.07.2023г., около 15:00 часа, **свидетелите М. М. М.- В. и Г. Ц. Г.,** като инспектори от ДИТ гр.София, извършили проверка на строеж на строителен обект „Еднофамилна жилищна сграда с подземен гараж и подземна изгребна яма“ с УПИ I – ....., к....., район „Б.“, село И., гр.С. На 03.07.2023г. свидетелите В. и Г. заварили в обекта трима строителни работници. Сред тях бил и свидетелят И. Р. И.. Работниците полагали хидроизолация на голямата външна тераса на стоящия се имот. Свидателят И. Р. И. нямал предпазно облекло (предпазна екипировка), въпреки че е имал работни дрехи. Свидетелите В. и Г. предоставили на свидетеля И. Р. И. празна писмена декларация. Последният я попълнил и посочил, че работи за дружеството „А. Б. М“ ЕООД от около една година (знаейки устно, че работи по трудов договор – аргумент показанията му пред съда), като спазвал работно време от 09:00 часа до 17:00 часа, с почивни дни – събота и неделя, при получавано месечно трудово възнаграждение в размер на 780.00 лева. Свидателят И. обаче, нито към момента на започването си на работа за „А. Б. М“ ЕООД преди една година, нито към деня на проверката на ДИТ София е имал трудов договор. Не е имал предварително получено задължително писмено уведомление от ТД на НАП за регистрирането на трудовия му договор по чл.62, ал.5 от КТ. Проверката на свидетелите В. и Г. продължила по документи и към 14.07.2023г. Били представени трудов договор № 283 от 30.06.2023г. за свидетеля И. Радков И., с посочена дата на започване на работа в обекта на 03.07.2023г., както и писмено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за регистрацията на трудовия договор на свидетеля И. на 03.07.2023г. в 17:57 часа (след проверката на ДИТ – София в същия ден около 15:00 часа). Свидателят И. Р. И. (при разпита си пред съда) заявил, че подписа за работник в трудов договор № 283 от 30.06.2023г. не е бил положен от него, респективно не го разпознавал като свой. Свидателят И. Радков И. (в показанията си пред съда) заявява, че е работил фактически на обекта и за

фирмата „А. Б.М“ ЕООД от една година без трудов договор и без документи, сред които да е било и изискуемото предварително получено от него писмено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. Свидетелят И. получил за първи път трудовия си договор (на хартия) и уведомление по чл.62, ал.5 от КТ след проверката на ДИТ София от 03.07.2023г., в противен случай е щял да продължи да работи фактически, без да има трудов договор и уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. Въз основа на съставения АУАН № 23-2300408/14.07.2023г. на свидетеля (актосъставител) В. е издадено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-2300408 от 14.09.2023г.**, постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл. 414, ал.3 вр. чл.416, ал.8 вр. чл.414, ал.4 ит КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **15 000.00 (петнадесет хиляди) лева на дружеството „А. Б. М“ ЕООД, ЕИК: .....** за административно нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ вр. §1, т.1 от ДР на КТ вр. § 1, т.2 от ДР на Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

В хода на проверката на свидетелите В. и Г. и административно-наказващия орган се установило, че дружеството „А. Б. М“ ЕООД е било вече санкционирано за същия вид административно нарушение по чл.63, ал.2 от КТ с имуществени санкции в размер от по 2000.00 лева (общо 10 000.00 лева) **с влезли в сила на 18.07.2023г. общо пет броя Наказателни постановления** – НП № 18-2300055/03.07.2023г., НП 18-2300056/03.07.2023г.; НП № 18-2300053/03.07.2023г.; НП № 18-2300054/03.07.2023г.и НП № 18-2300057/03.07.2023г. Този юридически факт бил съобразен от административно-наказващия орган при издаването на НП, който е предмет на обжалване в настоящото съдебно производство – към 14.09.2023г. – а повторността е правен въпрос, който се решава от наказващия орган, т.е. актосъставителят не е длъжен да се произнася по тази правна квалификация на нарушението, при положение, че е събрал доказателства, обосноваващи фактически признака на повторността. Правото на защита на санкционираното лице не е нарушено.

Изложената фактическа обстановка се установява събраните по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН, както и от показанията на **свидетелите М. М. М.- В. и Г. Ц. Г.** като инспектори от ДИТ гр.София, включително и от показанията на **работника И. Р. И.**, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка, като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Доказателствената съвкупност е единна, непротиворечива и последователна. Показанията на свидетеля И. подкрепят показанията на свидетелите В. и Г., а всички заедно – кореспондират на писмените доказателства по делото – на декларацията на свидетеля И., на писменото уведомление по чл.62, ал.5 от КТ,

на приложените влезли в сила пет броя НП за същия вид нарушение, на трудовия договор и всички останали приложени документи. По делото липсват неизяснени факти. Липсва и спор по фактите и доказателствата от страните. Те спорят само за правото и за приложимия материален закон. Това от своя страна ще предопредели изхода на делото във въззивната съдебна инстанция. Съдът намира, че показанията на **свидетелите М. М. М.- В. и Г. Ц. Г.** като инспектори от ДИТ гр.София, включително и показанията на **работника И. Р. И.** кореспондират на писмените доказателства по делото и са свързани с изясняването на фактическата обстановка по случая, която се установява, не само въз основана показанията им, но и въз основа на цялостната писмена документация по случая, от която съдът изведе настоящата фактическа обстановка, описана по-горе в мотивите на решението. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитания свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от **човешка перцепция, сугестия и контрасугестия**, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време.

IV. От правна страна (*“ipso jure” – поради смисъла на правото*):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка **“ex officio”** относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

АУАН и НП са съставени от материално компетентни длъжностни лица по закон, съгласно приложените на л.18 – л.22 от СП заповеди, длъжностни характеристики и други.

Съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респективно чл. 57 от ЗАНН. Издадени са от надлежни органи и в рамките на техните законови пълномощия, като констатираното нарушение е изчерпателно, ясно и подробно описано в акта за установяване на административните нарушение, като по идентичен начин е отразено и в наказателното постановление. Нарушението е подведено правилно под съответната норма на материалния закон. В тази насока възраженията на процесуалния представител на дружеството жалбоподател са неоснователни.

АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права и правото му на защита.

Съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя чрез процесуалния му представител срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани.

Административно-наказателното производство е образувано в сроковете по чл. 34, ал.2 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушената материалноправна норма е посочена правилно.

В разглеждания случай е установено, че в условията на повторност, след като дружеството „А. Б. М“ ЕООД е било вече санкционирано за същия вид административно нарушение по чл.63, ал.2 от КТ с имуществени санкции в размер от по 2000.00 лева (общо 10 000.00 лева) с влезли в сила на 18.07.2023г. общо пет броя Наказателни постановления – НП № 18-2300055/03.07.2023г., НП 18-2300056/03.07.2023г.; НП № 18-2300053/03.07.2023г.; НП № 18-2300054/03.07.2023г.и НП № 18-2300057/03.07.2023г., **на строителен обект** „Еднофамилна жилищна сграда с подземен гараж и подземна изгребна яма“ с УПИ I – ....., к., район „Б.“, село И. гр.С., **на 03.07.2023г., около 15:00 часа** дружеството „А.Б. М“ ЕООД чрез своя законен представител и ръководни лица на обекта е ползвал работна сила на свидетеля И. Р. И. – работник по КТ (съгласно данните от писмената му декларация и с оглед показанията му пред съда), допускайки да го работи фактически в период от и повече от една година, без никакви писмени документи - без трудов договор и без да му е връчено предварително писмено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ, а връчените му такива се реализирало само след намесата (проверката) на ДИТ – София – на 03.07.2023г., след 17:57 часа. Извършено е административно нарушение по чл.63, ал.2 от КТ. Съгласно чл.63 ал.1 от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от вписването на началото на трудовото правоотношение по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Според чл.63, ал.2 от КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. От изложеното следва, че е налице неизпълнение на административно задължение по приложената от административно-наказващия орган правна норма, като в хода на проведеното производство са установени всички релевантни за отговорността на дружеството факти. За престъпването на забраната по чл.63, ал.2 от КТ, санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда за работодателя имуществена санкция или глоба в размер от 1 500.00 лева до 15 000.00 лева.

Легална дефиниция на понятието „работодател“ е дадена в § 1, т. 1 от ДР на КТ, а именно - всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Няма съмнение, че дружеството-жалбоподател е адресат на административно-наказателна отговорност, тъй като то несъмнено има качеството на работодател спрямо свидетеля И. Р. И., доколкото се установява, че „А. Б. М“ ЕООД самостоятелно е наемало работници на работа по трудово правоотношение. Безспорно се установява, че работникът И. Р. И. е започнал работа при посоченото ЮЛ преди да му бъде връчен екземпляр от заверено уведомление за сключен трудов договор до НАП. Доколкото деянието е извършено от юридическо лице, касае се за обективна (безвиновна) отговорност и не следва да се обсъжда въпросът за субективната му страна.

Съдът не приема, че нарушението по чл. 62, ал. 3 КТ поглъща това по чл. 63, ал. 2 от кодекса. Ако не се подаде уведомление до НАП, работодателят няма как да го връчи и на работника, но двете нарушения имат различен фактически състав. Например, работодателят може да извърши нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ и защото е подал уведомлението след тридневния срок без значение дали е допуснал работника с връчено уведомление или пък не го е допуснал до работа. Същевременно, ще наруши чл. 63, ал. 2 КТ винаги, когато е допуснал работника до работа без да му е връчил уведомление, независимо дали е бил подал такова или не.

Съдът намира, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като в чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично е посочено, че нарушенията на чл. 63, ал. 2 от КТ не са маловажни. Нарушението на чл. 63, ал. 2 КТ, касае защитата на основни правила, свързани с възникването на трудовото правоотношение и уведомяване на компетентните държавни органи за това, като правилото е своеобразна гаранция за правата на работника, доколкото не позволява същият да бъде допуснат на работа, преди това. Решаващата инстанция намира, че наложената на дружеството „А.Б. М“ ЕООД имуществена санкция в размер на 15 000.00 лева е в правилно приложение на материалния закон и събраните по делото доказателства. Ако не е била проверката на ДИТ-София, свидетелят И. е щял да продължи да работи за „А. Б. М“ ООЕ без трудов договор и без предварително получено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ повече от година или дори с години. Отчита се, в значителен период от време от една година, че дори и повече, свидетелят И. да е работил за санкционираното дружество без трудов договор и без писмено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. В значителен период от време не са били гарантирани правата му на работник от „А.Б. М“ ЕООД като негов работодател. Тази несигурност за свидетеля И. е щяла да продължи още повече време, ако не е била своевременната, адекватната и професионална намеса на Инспекцията по труда. Тези факти и фактите, че на ЮЛ „А. Б. М“ ЕООД са били вече наложени за същия вид административно нарушение по чл.63, ал.2 от КТ

други пет броя имуществени санкции с петте влезли в сила към 18.07.2023г. наказателни постановления са показателни, че обществената опасност на извършеното административно нарушение по настоящото производство е изключително висока за деянията от същия вид при същите условия и при същите факти. Съдът споделя напълно мотивите на административно-наказващия орган при обосноваване на най-високият възможен размер на наложената имуществена санкция. Но съдът отчита, че е и инстанция по фактите и следи за съответствието на наказанието с материалния закон и обществената опасност на нарушението. Чрез тази санкция от 15 000.00 лева се постигат целите на административното наказание. Чрез нея се цели и ще се цели дружеството-жалбоподател да спазва трудовия ред, регламентиран в КТ и за да не допуска „масови нарушения“ на разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ спрямо своите работници, което на практика е и ставало. Тежестта и обществената опасност на вредните последици от липсата на защита за по-слабата страна в правоотношението „работник – работодател“, в случая за работника, са високи. Нерегистрирането на трудовия договор и непреддаването му с уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ не водят до защита на работника по КТ. Същият няма да може да упражнява правата си например при настъпила трудова злополука, а рисковете от проявлението на такава в областта на строителството са изключително високи – те са дори ежедневие в строителната дейност в цялата страна. Респективно за работника биха възникнали редица правни пречки да докаже по съдебен ред, че правоотношението му е трудово, и едва тогава след значително време може да претендира, че злополуката с него е трудова – за да получи следващото му се обезщетение по КСО. По този начин и за ДИТ – София се възпрепятства да разследва например трудовите злополуки и същата не би могла да окаже навременна закрила на работника, който няма официално регистриран трудов договор с връчено му предварително уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. Но това е само един аспект от множеството правни въпроси и проблеми, които биха възникнали пред работника, но и пред самата Инспекцията на труда да прилагат своите права (за работника) и правомощия (за административния орган), при липсата на връчено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. Именно заради това спецификата на трудовите правоотношения изисква високата засилена защита от Държавата чрез контролните ѝ органи и при установяване на нарушения по трудовото законодателство административните наказания следва да са съответни и пропорционални на високата обществена опасност на нарушенията на КТ. Тези изисквания съдът ги отчита като доказани в настоящото производство. В тази насока е **Решение № 256 от 13.12.2023 г. на АдмС - Видин по к. а. н. д. № 298/2023г.**, според което целите по чл. 1, ал. 3 КТ за осигуряване на свободата и закрилата на труда, както и на справедливи и достойни условия на труд са постижими при изключително стриктно спазване на трудовото законодателство.

В заключение съдът не споделя изводите на въззивния жалбоподател от жалбата му, тъй като същите изцяло и в изложената пълнота обслужват упражняваната защитна функция в процеса и като най-заинтересована страна да избегне иницираното административно – наказателно обвинение, като

счита, че с приемане на неоснователността на тезите от въззивната жалба, с изложените от съда изводи от фактическа и правна страна се опровергават обратните по съображения доводи на жалбоподателя от жалбата му и в съдебно заседание, поради което съдът приема, че на същите е отговорено и не следва отново да им се противопоставят аргументи за тяхната неоснователност, с цел процесуална икономия.

По разноските:

Отговорността за разноски е обективна последица от развитието на съдебния спор и страната създала предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане.

В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие занапред, според които съдът присъжда на страните на разноски по реда на АПК, поради което като на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на **150.00 лева**, определена от съда в пределите от 80.00 до 150.00 лева по негова преценка и с оглед обема на осъществените процесуални действия от юрисконсулта на въззиваемата страна.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-2300408 от 14.09.2023г., постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл. 414, ал.3 вр. чл.416, ал.8 вр. чл.414, ал.4 ит КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **15 000.00 (петнадесет хиляди) лева на дружеството „А. Б. М“ ЕООД, ЕИК: .....за административно нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ вр. §1, т.1 от ДР на КТ вр. § 1, т.2 от ДР на Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.**

ОСЪЖДА ВЪЗЗИВНИКА „А. Б. М“ ЕООД, ЕИК: ..... ДА ЗАПЛАТИ НА ВЪЗЗИВАЕМАТА СТРАНА Дирекция „Инспекция по труда“ – София чрез законният ѝ представител с адрес гр.София, ж.к. Изгрев, ул. „Лъчезар Станчев“ № 20 на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. чл.63 от ЗАНН, сумата от **150.00 лева** за дължимо възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14 (четиринадесет) дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____